

Nagyböjt első napjai

Szombat Hamvazószerda után

Iz 58,9b-14 * Lk 5,27-32

„Meggzólította őt: »Kövess engem!«”

Sokszor tapasztaljuk azt és panaszkodunk, hogy Isten nem hallgatja meg kérésünket, imádságunkat, kétségbeesett kiáltásunkat. Pedig lehet, hogy csak arról van szó, hogy ő megszólított: „Kövess engem!”, mi pedig hallatlanra vettük, és a helyünkön maradtunk.

Most aztán várhatjuk, hogy Isten „lépjen”: következetesebb ő annál, hogysem hajlandó legyen asszisztálni tettetett süketségünkhöz. Nekünk kell megtennünk a soron következő lépést: követnünk kell őt.

Ez a felszólítás: „Kövess engem!” elkíséri az embert egész életében. Ez hangzik el Jézus szájából az apostolok meghívásakor, és ez az evangéliumokban megőrzött utolsó szava is Péter apostolhoz: „Te kövess engem!” Más-más árnyalattal, változó tartalommal, de mindig ugyanolyan intenzitással hangzik el: valójában az egész keresztény élet ennek a szónak az ismétlődéséből és rá adott válaszaink egymásutánjából épül fel. S ahol a szó visszhangtalan marad, ott elakad fejlődésünk is: egy helyben toporgunk és nem értjük, miért nem haladunk előre, holott éppen arról van szó, hogy mi nem tettük meg az éppen szükséges lépést.

Sok fajtája és fázisa van a Krisztus-követésnek a lelkes nekiindulástól a tudatos keresztthordozásig. Nem kell aggódnunk és irigykednünk az apostolokra és szentekre, amiért ők a követés olyan fokára jutottak, mely számunkra elérhetetlenül messzinek tűnik.

Nekünk elég a magunk tempójában követni Jézust, az ő hívására adott igenjeink ritmusában egyre bensőbbé alakítva ezt a követést. A díszletek, szereplők változhatnak körülöttünk – a lényeg ugyanaz marad. De lehetnek a külső keretek nap mint nap változatlanok is – az odaadás, a bensőséges kapcsolat egyre mélyebbé válik, állandó személyes jelenlétbe vonja a mindennapokat, mely egyre jobban átjár, betölti életünket, s a maga képére formál bennünket.

Jézus szemében senki sem reménytelen eset. Ahol mi botrányt és züllést látunk, ott ő reménykedik, hogy szava: „Kövess engem!”, nem talál süket fülekre. És ha valaki elindul a követés útján, azt nem hagyja cserben, hanem mindaddig mutatja előtte az utat, míg az út végére érve célba nem ér.